

едно повородено дѣтенце; то отъ самосебе не може ничто, безъ людскѣ помощи погынѣва; за това естество-то го е прѣдало на майчинѣ-тѣ любовь. То не може да ся поклати ни съ снагѣ, ни съ главицѣ, а само може да потряпне съ рѣчицы-ты и съ крачка-та си. Това е така само зачтото кости-ты и мышцы-ты му сѣ слабы. Едва прѣзъ пятый мѣсяць му понаягкне снага-та и то вече може да си крѣпи главѣ-тѣ и да сѣда. За това майка-та, кърмилница-та или вая-та не быза да слиять дѣте-то безъ врѣме да сѣда. Земе ли пакъ покрай това дѣте-то да си подвига главицѣ-тѣ та да иска да стане, то го поостави малко и му помогни. Колкото повече нааягква дѣте-то, толкова повече трѣбува да ся оставя слободно. Наопаки пакъ нѣма полоше нѣчто отъ колкото е да ся туря и учи дѣте-то безъ врѣме да сѣда, сир. прѣди да поиска. Че е много рано, можешъ го познѣ по това, че сѣднѣло-то дѣте все клима съ главицѣ-тѣ си ту на еднѣ, ту на другѣ странѣ, ту напредъ, ту назадъ. Ако не хаешъ за тѣя поличбы, то лесно може да му ся подвие опашка-та, да му ся искриви грѣбнакъ-тѣ.

Сѣщо-то трѣбува да ся глѣда и за *стѣненіе-то* и за *ходеніе-то*. Не бѣва да въсправяшъ дѣте-то на крачка-та му, прѣди да му ся поиска и прѣди да нааягкне за това; а то рѣдко става прѣди девятый, десятый па и единадесятый мѣсяць. Силишь ли дѣте-то безъ врѣме да стая и да стои, то щешъ му искривишь пищялки-ты на крачка-та, и оттова то ще остане да криві (куца). По много мѣста правять на дѣтца-та стояла, вртѣшки, прощапалки (пропатары), колца и другы такыва, и съ